

Arrest

nr. 67 177 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN HOOTEGEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoen te zijn van origine. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Toto van het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Toen u vijftien jaar oud was verhuisde u naar Jalalabad om er te werken als automecanicien bij uw oom en toekomstige schoonvader. U verdiende hier echter niet genoeg mee en na een zes of zeven jaar vertrok u terug naar Toto om er te werken voor S. S.(...), de voorzitter van de partij "Afghan Mellat". Uw opdracht bestond

erin samen met vier anderen te rapporteren aan S. S.(...) over mensen die zelfmoordaanslagen voorbereidden of bembommen maakten, opriepen tot de Jihad, buitenlandse troepen doodden etc. Dankzij jullie rapporten werden drie talibanleden uit uw regio – M. D. S.(...), M. A.(...) en M. J.(...) – opgepakt door de Amerikanen. Zes of zeven maanden later werd M. J.(...) bevrijd. Mensen uit de regio gaven aan dat jullie verantwoordelijk waren voor de informatie die leidde tot de arrestatie. Na de bevrijding waren jullie heel voorzichtig en begaven jullie zich niet in het openbaar. Twee weken later werd er geschoten op uw collega, Q.(...). Uw vader was bang omdat u tot dezelfde groep behoorde en stuurde u weg. Uw schoonvader vond voor u een smokkelaar. Met zijn hulp reisde u naar België waar u aankwam op 20 januari 2009 en asiel aanvraag op 21 januari 2009. Het Commissariaat-generaal nam op 19 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 49.205 van 7 oktober 2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing.

Op 27 oktober 2010 en na deelname aan een hongerstaking heeft u zich een tweede keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds de problemen te vrezen die u bij uw eerste asielaanvraag heeft aangehaald.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten voor die nog niet eerder door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld. Het betreft uw oude Afghaanse paspoort, een paspoort dat u recent via de Afghaanse ambassade in Brussel verkreeg, documenten van een bedrijf van uw schoonvader in Afghanistan, de taskara's van uw broer, uw vader en uw grootvader, enkele foto's waarop u te zien bent en twee kaarten van de partij Afghan Mellat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 19 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Sherzad geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde op 7 oktober 2010 dat het Commissariaat-generaal terecht oordeelde dat u uw afkomst niet aannemelijk maakt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u enkele documenten voor. Er dient evenwel vooreerst te worden opgemerkt dat de authenticiteit van de documenten die u eerder al aan het Commissariaat-generaal overhandigde in de eerste weigeringsbeslissing eveneens ter discussie stond. Ook bij de recent verkregen documenten kunnen nogal wat bedenkingen worden geformuleerd.

Zo verklaarde u tijdens het Dublingehoor van 7 december 2009 dat u nooit een nationaal paspoort van Afghanistan heeft gehad. Het is bevreemdend dat u tijdens het gehoor van 25 februari 2011 plots wel op de proppen komt met een kleurenkopie van een paspoort dat u op 16 september 2007 in Nangarhar zou hebben verkregen. Dit toont nogmaals aan dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudig verzoek verkrijgbaar zijn. U legt verder de oude taskara's van uw vader en grootvader voor. Deze stukken doen evenwel niets af van de vaststelling dat u geen enkel zicht op uw eigen reële achtergrond of situatie, zoals beargumenteerd in de eerdere beslissing.

Het paspoort dat de Afghaanse ambassade in Brussel u op 26 november 2010 uitreikte, stelt dat u de Afghaanse nationaliteit heeft en dat u in Nangarhar geboren bent. Dit paspoort levert geen bewijs voor uw verblijf in Sherzad.

De foto's waarop u met enkele militairen te zien bent overtuigen evenmin. Dat u in Afghanistan poseert naast enkele Afghaanse soldaten, betekent niet dat u in Sherzad gewoond heeft.

De lidkaarten van de partij Afghan Mellat en de brief van de zogenaamde secretaris-generaal van deze partij herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Tijdens de eerste asielprocedure werd al opgemerkt dat aan uw politieke activiteiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Tot slot legt u tal van onvertaalde documenten voor die moeten aantonen dat uw rijke schoonvader eigenaar is van een aantal grote bedrijven in Afghanistan. Uw foto staat vermeld op een licentie (die dateert van 2007) van een van die bedrijven en andere documenten zouden uw naam vermelden. Dat u

en uw schoonvader handelsactiviteiten ontplooiën in Afghanistan is evenmin een bewijs voor uw herkomst uit Sherzad. Het is bovendien merkwaardig dat u de licentie van 2007 niet eerder heeft voorgelegd. Nog merkwaardiger is dat u uw betrokkenheid (volgens de licentie bent u "vice-president" van het bedrijf) bij de handelsactiviteiten van uw schoonvader eerder onvermeld heeft gelaten: tijdens de eerste asielprocedure verklaarde u dat u in een Toyota-garage kluste. Ook de authenticiteit van deze documenten lijkt bijgevolg twijfelachtig.

Daar geen van de voorgelegde documenten uw geloofwaardigheid herstelt, dient te worden geconcludeerd dat u geen elementen aanhaalt die vermogen de voorgaande appreciatie van de asielinstanties te weerleggen. Omwille van deze redenen dient te worden gesteld dat u de status van vluchteling, noch deze van subsidiaire bescherming, kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de vluchtelingenstatus beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 februari 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal al het nodige heeft gedaan om de nodige informatie te verzamelen, onder meer betreffende de toestand in het land en district van verzoeker en de inhoud van de door hem aangevoerde documenten.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van die aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal de door hem in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte documenten onvoldoende heeft beoordeeld en er al te gemakkelijk de stempel op kleeft dat ze “niet authentiek” zouden zijn of “op frauduleuze manier zouden zijn verkregen” en hij is dan ook van mening dat de afwijzing van deze documenten onvoldoende gemotiveerd is en geen blijk geeft van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker stelt dat hem voordien nooit was meegedeeld dat hij stukken tot staving van zijn relaas kon aanreiken, en daarom heeft hij deze documenten nog niet eerder voorgelegd. Na zijn eerste weigering kwam hij tot het besef dat hij bepaalde documenten beter zou overmaken. Daarom heeft verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend, en hij volhardt dan ook in de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft gedaan.

Waar verzoeker opwerpt dat hem voordien nooit werd meegedeeld dat hij dergelijke stukken kon voorleggen, antwoordt verweerder terecht dat deze stelling feitelijke grondslag mist. Zo werd verzoeker er bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds op gewezen dat hij alle stukken die hij in zijn bezit heeft moet voorleggen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal dd. 07/12/2009, punt 1. voorafgaand advies). Tijdens het gehoor voor het

Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker er dan weer op gewezen dat hij na het gehoor nog documenten kon opsturen en werd hem uitdrukkelijk naar documenten gevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 06/04/2010, p. 2, 4). Bovendien legde verzoeker reeds een aantal documenten neer tijdens zijn eerste asielaanvraag. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

In verband met de neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing:

"(...)Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 19 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Sherzad geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde op 7 oktober 2010 dat het Commissariaat-generaal terecht oordeelde dat u uw afkomst niet aannemelijk maakt.(...) Zo verklaarde u tijdens het Dublingehoor van 7 december 2009 dat u nooit een nationaal paspoort van Afghanistan heeft gehad. Het is bevreemdend dat u tijdens het gehoor van 25 februari 2011 plots wel op de proppen komt met een kleurenkopie van een paspoort dat u op 16 september 2007 in Nangarhar zou hebben verkregen. Dit toont nogmaals aan dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudig verzoek verkrijgbaar zijn. U legt verder de oude taskara's van uw vader en grootvader voor. Deze stukken doen evenwel niets af van de vaststelling dat u geen enkel zicht op uw eigen reële achtergrond of situatie, zoals beargumenteerd in de eerdere beslissing.

Het paspoort dat de Afghaanse ambassade in Brussel u op 26 november 2010 uitreikte, stelt dat u de Afghaanse nationaliteit heeft en dat u in Nangarhar geboren bent. Dit paspoort levert geen bewijs voor uw verblijf in Sherzad.

De foto's waarop u met enkele militairen te zien bent overtuigen evenmin. Dat u in Afghanistan poseert naast enkele Afghaanse soldaten, betekent niet dat u in Sherzad gewoond heeft.(...)"

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal steunt om de bewijskracht van verzoekers documenten te weerleggen duidelijk in de bestreden beslissing zijn weergegeven. De Raad schaart zich dan ook achter de motieven.

Met betrekking tot de lidkaart van de partij "Afghan Mellat" en de verklaring van de secretaris-generaal van deze partij, merkt de Raad op dat getuigschriften van een politieke beweging een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Het middel is niet gegrond.

2.2 Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en herhaalt hij nog eens dat hij afkomstig is uit Sherzad en dat hij in deze regio als verrader wordt beschouwd. Hij vreest dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van vergeldingsacties.

De Raad wijst erop dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Sherzad zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 19 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Sherzad geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde op 7 oktober 2010 dat het Commissariaat-generaal terecht oordeelde dat u uw afkomst niet aannemelijk maakt.”*

De stelling dat hij hiervan geen bewijzen van personen ter plaatse kan bekomen is hiervan geen weerlegging.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS